

תת"ע 8134/10/20 - מדינת ישראל נגד שלי רביבו

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

תת"ע 8134-10-20 מדינת ישראל נ' רביבו
בפני כבוד השופטת שרית קריספין

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה ע"י ב"כ עו"ד אלדר

נגד

שלי רביבו

הנאשמת

הכרעת דין

כנגד הנאשמת נרשמה, ביום 12.2.20, הודעת תשלום קנס בגין אחיזה/שימוש בטלפון נייד, שלא באמצעות דיבורית המותקנת ברכב, בעת שהרכב בתנועה (להלן - הדו"ח), עבירה על תקנה 28(ב)(1)(א) לתקנות התעבורה.

הנאשמת כפרה באישום המיוחס לה וטענה: "זה לא מדויק. אני נהגתי באיילון, הייתי אחרי טיפול, עם קרח בפה. הייתי בחרדה לגבי הטיפול. חייתי לרופא שיתקשר אלי. הטלפון היה על המגנט, כמה שצריך. אני תוך שיחה איתו, רואה שהטלפון נופל, אני תפסתי כדי לשים אותו בצד. הכל התפרק ונפל על הרצפה. הוא לא היה רואה את זה אם היה ברכב רגיל. הוא היה על אופנוע".

ביום 8.12.20, נשמעו הראיות בתיק שבנדון.

מטעם המאשימה, העיד רס"ר חיים בן שאנן, עורך הדו"ח והוגשו הדו"ח, שסומן ת/1 וסרטון מצלמת גוף, שסומן ת/2.

מטעם ההגנה, העידה הנאשמת בלבד.

ע"פ גרסת המאשימה, ביום 12.2.20, בסמוך לשעה 14:52, נהגה הנאשמת ברכב בהרצליה, ברחוב מנחם בגין, מכיוון מערב לכיוון מזרח ובהגיעה לצומת עם הירידה לכביש 20, נצפתה על ידי עד התביעה, שעמד מולה בצומת, כאשר היא אוחזת טלפון נייד בידה הימנית, מימין לגלגל ההגה.

העד ביצע פנית פרסה, הורה לנאשמת לעצור את הרכב, הסביר לה את מהות העבירה ורשם מפיה את הדברים הבאים: "רק רציתי לדעת אם מותר לי לעשן ובדקתי עם הרופא שיניים שלי".

עמוד 1

ב-ת/2, ניתן לראות את המתואר בעמוד 4 לפרוטוקול, שורות 11-14.

העד נשאל והשיב כי התחיל לצלם רק כאשר הגיע לרכבה כיוון שלזה נועדה מצלמת הגוף.

העד נשאל מדוע שאל את הנאשמת מה קורה, אם ראה מה קרה והשיב כי זו הייתה שאלה אינסטינקטיבית.

על פי גרסת הנאשמת, היא נהגה כאמור, לאחר שעברה ניתוח בשפה וסבלה מכאבים ולכן, דיברה עם הרופא שלה, אך המגנט אליו היה הטלפון מחובר, נפל והיא התכופפה להרימו, במהלך הנהיגה. הנאשמת מסרה כי כל המתקן היה מקולקל והיא התכופפה להרים את הטלפון **"נהגתי וניסיתי להחזיר את הטלפון למושב כשאני לא רואה ולא שומעת"** - עמוד 5 לפרוטוקול, שורה 11.

הנאשמת נחקרה ואישרה כי בסרטון ניתן היה לראות כי המתקן מוצב במקומו, אך טענה כי המגנט נפל עם הטלפון והיא התכופפה להרימו.

כאשר נשאלה מה עשתה לאחר שהרימה את הטלפון, השיבה כי הניחה אותו על הכיסא.

דין והכרעה

לאחר שבחנתי גרסאות הצדדים, הראיות שהוגשו מטעמם ושמעתי עדויותיהם, השתכנעתי במידה הנדרשת במשפט פלילי כי הנאשמת עברה את העבירה המיוחסת לה בכתב האישום וזאת מהנימוקים הבאים:

1. עד התביעה תיעד באופן מפורט את נסיבות ביצוע העבירה, תוך התייחסות לכל רכיביה ולעובדות הרלוונטיות לאישום. העד ציין היכן נסעה הנאשמת, היכן הוא נסע ואת המרחק בין כלי הרכב, תיאר את הטלפון הנייד ואופן אחיזה בו. העד הבחין בעבירה באופן ברור ושמר על קשר עין עם רכב הנאשמת, עד לעצירתו.

2. עדותו של עד התביעה הייתה עניינית ולא נסתרה בחקירה נגדית.

3. בנוסף לכך, די למעשה בגרסת הנאשמת עצמה, כדי להרשיע את הנאשמת במיוחס להו בכתב האישום. הנאשמת הודתה כי, לכל הפחות, נאלצה להרים את הטלפון הנייד מרצפת הרכב, כיוון שהמתקן בו עשתה שימוש, לא היה תקין וזאת בניגוד מפורש לאמור בתקנה 28 (ב)(2) לתקנות התעבורה, תשכ"א - 1961, הקובעת, בין היתר **"...הטלפון יונח ברכב באופן יציב המונע את נפילתו"**.

4. בהמשך, הודתה הנאשמת, כי אחזה את הטלפון הנייד בידה ואין כל נפקות, אם אחזה אותו כדי להשתמש בו, כפי שגורסת המאשימה, או שאחזה בו אחרי שנפל, כפי שגורסת הנאשמת.

5. בעפ"ת 34806-04-10 פיירמן נגד מדינת ישראל קבע כבוד השופט מודריק: "שימוש בטלפון אינו דווקא השלמת פעולת החיגוד ודי בנטילת הטלפון, הנחתו על ההגה ואחיזה בו במצב הזה כדי לגבש הרכיב של שימוש". בעפ"ת 5675/08 סמפירה ברוננו נגד מדינת ישראל, קבע כבוד השופט ביתן כי, כאשר שוטר כותב, שהוא הבחין בנאשם אשר אוחז ביד שמאל טלפון: "די בכך כדי להרשיע המערער". בעפ"ת 6936-04-13 מלכאל יהוד נגד מדינת ישראל, קבע כבוד השופט סעב: "מתקין התקנות עשה שימוש בהתחלה במילה "לא" ובהמשך, חזר והשתמש באותה מילה בתוספת "ו" החיבור, במובן זה שתכליתה להוסיף לאיסור הראשון, איסור שני ונוסף, קרי, המחוקק אסר תחילה את אחיזת הטלפון תוך כדי נהיגה, והוסיף ואסר גם את השימוש בו, כך שדי בביצוע אחת החלופות, כדי לבסס הרשעת אותו נהג בעבירה לפי תקנה זו".

6. בנוסף, חסד עשתה המאשימה, עת לא ביקשה להרשיע את הנאשמת בעבירות נוספות, כגון נהיגה בחוסר זהירות או אפילו בקלות ראש, על פי סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי וזאת בשם לב לגרסת הנאשמת לפיה - "נהגתי וניסיתי להחזיר את הטלפון למושב כשאני לא רואה ולא שומעת".

לאור כל האמור לעיל, ולאחר ששבתי והזהרתי עצמי, שכן עדות יחידה הוצגה בפני במסגרת פרשת התביעה, הנני קובעת, כאמור, כי הנאשמת עברה עבירה כמוחס לה בכתב האישום שבנדון.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, כ"ו טבת תשפ"א, 10 ינואר 2021, במעמד הצדדים